

IZLIJEČI SEBE

Objašnjenje pravog uzroka i liječenja bolesti

EDWARD BACH

M. B., B. S., M. R. C. S., L. R. C. P., D. P. H.

Elektroničko izdanje © 2014 The Bach Centre

Naslov izvornika: Edward Bach, *Heal Thyself*

Engleska izdanja:

Prvo izdanje u Velikoj Britaniji: 1931.

Ponovo tiskano: 1937., 1946., 1949., 1953., 1957., 1962., 1966., 1970., 1973., 1974., 1976., 1978., 1979., 1981., 1984., 1985., 1986., 1987., 1988. (dva puta), 1989., 1990., 1991., 1992., 1993., 1994.

Novo izdanje: 1996., 1997., 1999., 2003.

Novo izdanje: 2005.

Izdanje 1.0

Prevela s engleskog jezika: dr. sc. Ana Šafran, BFRP

Lektorirala: Viktorija Tomšić, prof.

The Dr Edward Bach Centre
Mount Vernon
Bakers Lane
Brightwell-cum-Sotwell
Oxon OX10 0PZ
United Kingdom

www.bachcentre.com

Umnožavanje i distribucija ove publikacije dozvoljeni su samo u nekomercijalne svrhe, pod uvjetom da ništa nije prepravljano. Sva ostala prava pridržana.

Ova je knjiga posvećena
svima koji pate i boluju

PREDGOVOR

Doktor Bach dobro je poznat po istinskom spoju pokorne duhovnosti i racionalnih shvaćanja, a njegova je jednostavna filozofija oduvijek bila izvor velike inspiracije i utjehe mnogim ljudima. Knjiga *Izliječi sebe* pobudila je veliki interes, što je zatim otvorilo određena pitanja o pojedinim gledištima iznesenima u ovoj knjizi.

U posljednjem nas se odlomku knjige potiče da se ujedinimo s „velikim Bijelim Bratstvom“. Neki su ljudi izrazili zabrinutost nema li to rasistički prizvuk. Željeli bismo naglasiti da taj pojam nema nikakve veze s bojom kože ili rasom. Dr. Bach je svaki vid rasizma smatrao mrskim. On je riječ „bijelo“ upotrijebio u kontekstu spiritualnog svjetla, a „bratstvo“ je predstavljalo skupinu duhovno prosvjetljenih ljudi – koja uključuje oba spola i sve rase – a koji rade za dobrobit čovječanstva.

U trećem je poglavlju dr. Bach izravno povezao fizičke simptome s negativnim emocijama. Međutim, važno je napomenuti da je knjigu *Izliječi sebe* napisao na samom početku svojih otkrića. Kasnije je odbacio ideju da pojedine emocije uzrokuju nastanak fizičkih tegoba, što je jasno izrazio u knjizi *Dvanaest iscjelitelja i ostale cvjetne esencije*: „Um, kao najdelikatniji i najosjetljiviji dio tijela, ukazuje na nastanak i tijek bolesti mnogo preciznije nego samo tijelo, pa nam stoga stanje uma služi kao vodič pri odabiru potrebne cvjetne esencije ili esencija. Ne obraćajte pažnju na bolest, već razmatrajte samo poglede na život koje ima osoba u nevolji.“

Nadamo se da je ovo pomoglo u otklanjanju bilo kakvih nesporazuma a, prije svega, nadamo se da ćete uživati u ovoj knjizi, te da će ona obogatiti vaša razmišljanja i pogled na život.

Sretno čitanje, uz najljepše želje,

Bachov centar
Mount Vernon

PRVO POGLAVLJE

Predmet ove knjige nije sugerirati da je umijeće izlječenja nešto nepotrebno, već je namjera nešto sasvim drugo, te se ponizno nadam da će ovo biti poticaj onima koji pate da potraže unutar sebe pravi uzrok svojih poteškoća, kako bi mogli pomoći sami sebi u vlastitom izlječenju. Štoviše, nadam se da će knjiga potaknuti pripadnike medicinske profesije i religioznih redova, koji nose u srcu dobrobit čovječanstva, da udvostruče svoje napore u potrazi za olakšanjem ljudskih patnji, čime će ubrzati dolazak onog dana u kojem će pobjeda nad bolešću biti postignuta.

Glavni razlog neuspjeha moderne medicine je taj što se ona bavi posljedicama, a ne uzrocima bolesti. Već je mnogim stoljećima prava priroda bolesti zamaskirana materijalizmom, pa je time bolesti dana mogućnost da širi svoj štetan utjecaj, jer nisu napadnuti njezini uzroci. Ovakva situacija je slična neprijatelju koji je čvrsto utvrđen u brdima i neprestano kreće u gerilsko ratovanje, dok ljudi ignoriraju te vojne jedinice utvrđene u brdima te su zaokupljeni popravljanjem uništenih kuća i sahranjivanjem poginulih – posljedica neprijateljskih napada. Prema tome, općenito govoreći, takva je današnja situacija s medicinom – to nije ništa drugo nego krpanje onih koji su napadnuti i sahranjivanje poginulih, bez traženja pravog uzroka.

Bolest nikad neće biti izliječena ili iskorijenjena postojećim materijalističkim metodama, iz jednostavnog razloga što bolest u svojoj biti nije materijalna. Ono što mi vidimo kao bolest konačni je rezultat nastao u tijelu, konačni proizvod dubokih i dugotrajnih sila; pa čak i ako medicinski tretmani

naizgled uspješno pomažu, to nije ništa drugo nego privremeno olakšanje, ukoliko pravi uzrok bolesti nije otklonjen. Moderan pristup u medicinskoj znanosti značajno je povećao moć bolesti pogrešnim tumačenjem prave prirode bolesti i koncentriranjem bolesti u fizičko tijelo. Kao prvo, ljudima se skreće pažnja od pravog uzroka bolesti, a samim time i od učinkovite metode napada bolesti. Kao drugo, lokaliziranjem bolesti u tijelo gubi se istinska nada u oporavak, a povećava se moćan strah od bolesti, koji nikad nije ni trebao postojati.

Bolest je u suštini posljedica sukoba između Duše i Uma i može biti iskorijenjena samo ako se udruže duhovni i mentalni naponi. Ako se takvi naponi poduzimaju pravilno i s razumijevanjem, kao što ćemo vidjeti kasnije, oni mogu izliječiti i spriječiti bolest tako što će otkloniti osnovne čimbenike koji su primarni uzroci bolesti. Napori koji su usmjereni isključivo na tijelo mogu samo površno popraviti štetu, ali u tome nema lijeka, jer uzrok i dalje postoji i može u svakom trenutku ponovno demonstrirati svoju prisutnost u drugom obliku. Zapravo, u većini je slučajeva prividan oporavak štetan jer skriva od pacijenta pravi uzrok njegovih tegoba, dok pravi uzročnik bolesti može ojačati uslijed zadovoljstva koje pacijent osjeća zbog prividnog ozdravljenja. Usporedite te slučajeve s onim u kojem pacijent poznaje korisnost duhovnih ili mentalnih sila, ili ga je kakav mudar liječnik uputio u njihovu korisnost, a koje utječu na bolest u fizičkom tijelu. Ako taj pacijent pokuša izravno neutralizirati te sile, zdravlje se poboljšava čim započne s time, a u konačnici bolest nestaje. To je pravo ozdravljenje jer se napada uporište, odnosno temeljni uzrok patnje.

Jedna iznimka od materijalističkih metoda moderne znanosti je ona velikog Hahnemanna, začetnika

homeopatije, koji je vjerovao u blagotvornu ljubav Tvorca i božansko koje postoji u svakom čovjeku. On je proučavanjem mentalnog stava svojih pacijenata prema životu, okolini i svojim bolestima krenuo u polja s ljekovitim biljkama i u carstvo prirode u potragu za lijekovima koji će istovremeno izliječiti njihova tijela i poboljšati mentalno stanje. Neka njegovu znanost prošire i dalje razvijaju oni istinski liječnici koji u svom srcu nose ljubav prema čovječanstvu.

Petsto godina prije Krista pojedini su liječnici drevne Indije, radeći pod utjecajem Bude, doveli umjetnost izlječenja do savršenstva, tako da su mogli izbjeći operacije, iako su one bile učinkovite kao i danas, ako ne i učinkovitije. Ljudi kao što su Hipokrat i njegovi veliki ideali o izlječenju, Paracelsus i njegova uvjerenost u božansko u čovjeku te Hahnemann, koji je shvatio da bolest započinje u sferi koja je iznad fizičke – svi su oni poznavali pravu prirodu patnje i lijekove za nju. Koliko bi patnje bilo spriječeno, tijekom posljednjih 20 ili 25 stoljeća, da su primijenjena učenja ovih velikih učitelja i njihove vještine. No, kao i u drugim područjima, materijalizam je presnažno i predugo prožimao zapadni svijet, pa su glasovi onih koji nisu podržavali takva praktična učenja bili jači od onih koji su poznavali istinu.

Treba naglasiti da je bolest, ma kako okrutno izgledala, sama po sebi korisna i nastala je za našu dobrobit, a ako se pravilno protumači, vodi nas do naših osnovnih mana. Ako se liječi na pravilan način, bolest će biti povod za otklanjanje tih mana, i pomoću nje ćemo postati bolji i snažniji nego prije. Patnja nam ukazuje na lekciju koju nismo uspjeli savladati na neki drugi način, te se ne može iskorijeniti sve dok ta lekcija nije naučena. Treba

također napomenuti da oni koji shvate i prepoznaju značaj tih upozoravajućih simptoma bolesti mogu spriječiti nastanak bolesti prije nego ona napadne, ili je mogu prekinuti u njezinim ranijim stadijima, ako se poduzmu prikladni duhovni i mentalni napori. Ne treba očajavati, bez obzira na to koliko stanje bolesti bilo ozbiljno, jer činjenica da je pojedincu još uvijek podaren fizički život ukazuje na to da Duša koja prebiva u tijelu još uvijek ima nade.

DRUGO POGLAVLJE

Za razumijevanje prirode bolesti moramo prihvatiti određene temeljne istine.

Prva je takva istina da čovjek ima Dušu koja predstavlja njegovo istinsko Ja – božansko moćno biće, Sin Tvorca svih stvari – čije je tijelo, iako zemaljski hram te Duše, samo njen minijaturni odraz. Naša Duša, naše Božansko koje postoji u nama i oko nas, vodi naše živote po Njegovom nahođenju. U zavisnosti od toga koliko joj dopustimo, uvijek će nas usmjeravati, štiti i ohrabrivati, pažljivo i blagonaklono vodit će nas uvijek za naše najviše dobro. Tako je On, naše više Ja, iskra Svevišnjeg, te je stoga nepobjediv i besmrtn.

Drugo načelo nam ukazuje na to da smo mi, kakvima se poznajemo u ovom svijetu, osobnosti koje su na ovom svijetu da bi prikupile sve znanje i iskustvo koje se može steći kroz zemaljski život, da bi razvile vrline koje nam nedostaju te kako bi otklonile sve ono što je pogrešno unutar nas, čime napredujemo prema usavršavanju naših osobnosti. Naša Duša zna koje okruženje i koje okolnosti će nam omogućiti da to postignemo, pa nas stoga stavlja u životne situacije koje će nam najviše pomoći u postizanju tog cilja.

Treće, moramo shvatiti da je kratko putovanje na zemlji, koje mi poznajemo kao život, samo jedan trenutak u tijeku našeg razvoja, kao što je jedan dan škole prema cijelom životu. Iako mi trenutno možemo spoznati samo taj jedan dan, naša nam intuicija govori da je naše rođenje beskrajno daleko od našeg početka i da je smrt beskrajno daleko od našeg kraja. Naše Duše, što smo zapravo mi, besmrtne su, a tijela kojih smo svjesni su privremena, kao konji koje

jašemo da bismo putovali ili sredstva koja koristimo za rad.

Zatim slijedi četvrto veliko načelo – dokle god su naše Duše i osobnosti u ravnoteži, sve je radost i mir, sreća i zdravlje. Kada naša osobnost skrene s puta koji je predodredila Duša, bilo zbog naših zemaljskih želja ili uslijed uvjeravanja drugih, tada nastaje sukob. Taj sukob je osnovni uzrok bolesti i nezadovoljstva. Bez obzira na to koji je naš poziv na ovom svijetu – čistač cipela ili monarh, zemljoposjednik ili zemljoradnik, bogat ili siromašan – sve dok obavljamo taj određeni posao koji nam nalaže Duša, sve je dobro. Možemo biti sigurni da svaka životna situacija u kojoj se nađemo, veličanstvena ili ponizna, sadrži lekcije i iskustva potrebna u tom trenutku za naš razvoj, te nam daje najbolju mogućnost za napredak.

Sljedeće veliko načelo je razumijevanje Jedinstva svih stvari: Tvorac svega je ljubav i sve čega smo svjesni u svim svojim oblicima zapravo je manifestacija te ljubavi, bilo da je u pitanju planet bilo kamenčić, zvijezda ili kap rose, čovjek ili najniži oblik života. Moguće je dobiti uvid u ovaj koncept zamišljanjem našeg Tvorca kao veliko vatreno sunce blagodatno i ljubavi, koje iz svog središta odašilje zrake u svim pravcima, a da smo mi i sve ono čega smo svjesni samo čestice za kraju tih zraka, odaslane da stječu iskustvo i znanje, ali da se u konačnici vratimo natrag tom velikom središtu. Iako se nama svaka zraka sunca može činiti odvojenom i jedinstvenom, ona je ustvari dio velikog središnjeg sunca. Odvajanje je nemoguće jer čim je zraka sunca odvojena od svog izvora prestaje postojati. Prema tome, možemo shvatiti dio te nemogućnosti odvajanja jer, iako svaka zraka sunca može imati svoju individualnost, i dalje je dio velike središnje kreativne sile. Dakle, svaki

postupak koji je usmjeren protiv nas ili nekog drugog, ugrožava postojanje cjeline. Stvaranje nesavršenosti u jednom dijelu odražava se na cjelinu pa stoga svaka šteti toj cjelini jer svaka njena čestica mora u konačnici postati savršena.

Dakle, vidimo da postoje dvije moguće temeljne pogreške: nepovezanost naših Duša i osobnosti te okrutnost ili činjenje štete drugima jer je to sve grijeh prema Jedinstvu. Obje pogreške dovode do sukoba koji vodi u bolest. Uviđanje onih područja u kojima radimo pogreške (kojih često nismo ni svjesni) i iskren napor da se pogreška ispravi, vodit će nas u život pun radosti i mira, a time i do zdravlja.

Bolest je sama po sebi korisna te ima za cilj vratiti osobnost božanskoj volji duše. Prema tome, možemo vidjeti da se bolest može spriječiti i izbjeći, jer kad bismo samo mogli sami spoznati pogreške koje činimo, te ih ispraviti duhovnim i mentalnim metodama, ne bi bilo potrebe za teškim lekcijama koje učimo kroz patnju. Božanska moć nam daje mnogo prilika da ispravimo naše pogreške, prije nego što kao zadnju mogućnost upotrijebi bol i patnju. To možda i nisu pogreške iz ovog života, ili današnjeg dana u školi, s kojima se moramo suočiti. Iako naš fizički um ne mora biti svjestan razloga naše patnje, te nam se to može činiti okrutnim i bezrazložnim, naše Duše (što smo zapravo mi) znaju pravu svrhu i vode nas za naše najviše dobro. Ipak, razumijevanje i ispravljanje naših pogrešaka čak bi skratilo našu bolest i vratilo bi nam zdravlje. Poznavanje svrhe Duše i prihvaćanje te spoznaje predstavlja oslobođenje od ovozemaljskih patnji i nemira te nam daje slobodu da napredujemo na našem putu u zadovoljstvu i sreći.

Postoje dvije velike pogreške: prva je ne poštovati i ne slušati ono što nam nalaže Duša, i druga, djelovati

protiv Jedinstva. U skladu s navedenim, ne treba olako suditi drugima jer ono što je dobro za jednog loše je za drugog. Trgovac, čiji je posao sagraditi veliku trgovinu, ne radi samo za svoju korist već i za korist svih onih koje će zaposliti. Pri tome stječe znanja o efikasnosti i kontroli te razvija vještine povezane s time. On će razviti drugačije kvalitete i drugačije vrline od jedne medicinske sestre koja posvećuje svoj život brizi o bolesnicima. No, oboje slušaju što im nalaže njihova Duša pa stoga na ispravan način stječu one kvalitete koje su potrebne za njihov razvoj. Najvažnije je da slušamo naredbe naše Duše, ili našeg Višeg Ja, a to učimo kroz svijest, instinkt i intuiciju.

Stoga vidimo da bolest, u skladu s njezinom suštinom i njezinim načelima, možemo spriječiti i izliječiti. Zadatak je duhovnih iscjelitelja i liječnika, osim što daju materijalne lijekove, ukazati onima koji pate na pogreške koje rade u životu i na načine na koje te pogreške mogu ispraviti, te voditi na taj način bolesne natrag k zdravlju i veselju.

TREĆE POGLAVLJE

Ono što je nama poznato kao bolest konačni je stupanj mnogo dubljeg poremećaja i, da bismo osigurali potpuni uspjeh u liječenju, očito je da tretiranje krajnjeg rezultata neće biti u potpunosti učinkovito ako nije otklonjen osnovni uzrok. Postoji jedna osnovna pogreška koju čovjek može napraviti, a to je djelovanje protiv Jedinstva, a korijeni djelovanja su u samoljublju. Također, možemo reći da postoji više od jednog osnovnog poremećaja – nelagoda ili bolest. Kako djelovanje protiv Jedinstva može biti podijeljeno na različite vrste tako i bolest – rezultat ovog djelovanja – može biti podijeljena u glavne skupine, prema odgovarajućim uzrocima. Sama će priroda bolesti biti koristan vodič u otkrivanju vrste djelovanja koje se poduzima protiv Božanskog Zakona Ljubavi i Jedinstva.

Ako u svojoj naravi imamo dovoljno ljubavi prema svima, tada ne možemo nanijeti nikakvo zlo, zato što će ta ljubav biti ruka koja nas vodi u svemu što radimo, i naš um u svakoj našoj misli, pazeći da nekoga ne povrijedimo. No, mi još uvijek nismo dostigli tu razinu savršenstva jer, da jesmo, ne bi bilo potrebe da ovdje postojimo. Svi mi tome težimo i napredujemo prema tom stanju, a oni među nama koji pate u umu ili tijelu vođeni su upravom tom patnjom, k tom savršenom stanju. Ako bismo pravilno protumačili tu patnju, ne samo da bismo ubrzali svoje korake prema tom cilju nego bismo se poštedjeli bolesti i muke. Od trenutka kada usvojimo lekciju i uklonimo pogrešku nema više potrebe za korekcijom – moramo zapamtiti da je patnja sama po sebi korisna jer nam ukazuje na ona područja u kojima

smo krenuli krivim putem i istovremeno ubrzava naš razvoj prema veličanstvenom savršenstvu.

Prave primarne bolesti čovjeka mane su poput ponosa, okrutnosti, mržnje, samoljublja, neznanja, nestabilnosti i pohlepe; i ako svaku od njih razmotrimo pojedinačno, uvidjet ćemo da su u suprotnosti s Jedinštvom. Ove mane su prave bolesti (koristimo riječ bolest u modernom smislu te riječi), te kada kontinuirano i uporno zadržavamo te mane, nakon što smo dosegli takav stupanj razvoja da znamo da su one pogrešne, tada se one talože u tijelu kao štetni rezultat koji zovemo bolest.

Ponos je, prije svega, posljedica nedostatka svijesti o tome koliko je osobnost malena i potpuno ovisna o Duši, te da svi uspjesi koji su postignuti nisu zasluga te osobnosti, već je to blagoslov koji nam pruža Božansko u nama. Kao drugo, ponos je posljedica gubitka osjećaja da smo samo maleni dio cjelokupne Božanske Kreacije. Kako se ponos uporno odbija pokoriti poniznosti te odbija prepustiti se volji velikog Tvorca, on tako djeluje suprotno Božjoj volji.

Okrutnost je negiranje jedinstva svega i nemogućnost prihvaćanja da je svako štetno djelovanje prema drugome zapravo prijetnja cjelini, pa je to stoga djelovanje protiv Jedinštva. Nijedan čovjek ne bi činio zlo onima koji su mu bliski i dragi, a prema zakonu Jedinštva moramo se razvijati sve dok ne shvatimo da nam svi, kao dio cjeline, moraju postati bliski i dragi, te sve dok oni koji nas povređuju ne počnu u nama izazivati osjećaj ljubavi i suosjećanja.

Mržnja je suprotna ljubavi i obrnuta Zakonu stvaranja. Suprotna je cijelom Božanskom planu i predstavlja negiranje Tvorca. Vodi nas samo do takvih djela i misli koje su štetne po Jedinštvo i koje su suprotne onome što nalaže ljubav.

Samoljublje je također negiranje Jedinstva i dužnosti koju imamo prema drugim ljudima jer stavljamo svoje osobne interese ispred dobrobiti čovječanstva te ispred brige i zaštite onih koji su oko nas.

Neznanje je propust da se nauči i odbijanje da se vidi Istina kada se pruži prilika, a vodi do mnogih pogrešnih djela, koja mogu postojati samo u tami i nisu moguća kada je oko nas svjetlost Istine i Znanja.

Nestabilnost, neodlučnost i slaba volja postoje kada osoba odbija da ga vodi Više Ja, što vodi k izdaji drugih zbog vlastitih slabosti. Takvo stanje ne bi bilo moguće kada bismo u sebi imali znanje o Nepobjedivom, Neosvojivom Božanskom, koje smo u stvari mi.

Pohlepa vodi u želju za moći. To je negiranje slobode i individualnosti svake duše. Umjesto da prepozna da je svako od nas ovdje da bi se slobodno razvijao u okviru svojih mogućnosti, prema nalogima same duše, da bi obogatio svoju individualnost, te da bi djelovao slobodno i neometano, pohlepna osoba želi naređivati, oblikovati i zapovijedati, prisvajajući tako moć Tvorca.

Ovo su primjeri prave bolesti, uzrok i osnova svih naših patnji i nemira. Svaka od ovih mana, ako uporno opstane unatoč glasu našeg Višeg Ja, stvorit će sukob koji se mora odraziti na fizičko tijelo, stvarajući svoju vlastitu i specifičnu vrstu bolesti.

Sada možemo vidjeti da nas svaka vrsta bolesti od koje možemo bolovati vodi k otkrivanju pogreške koja se krije iza naše patnje.¹ Primjerice, Ponos, koji predstavlja aroganciju i krutost uma, izazvat će one bolesti koje stvaraju krutost i ukočenost tijela. Bol je rezultat okrutnosti, gdje pacijent uči kroz vlastitu

¹ Vidi *Predgovor*, str. 4.

patnju da se ne može ponašati okrutno prema drugima, bilo u fizičkom bilo mentalnom pogledu. Kazne za Mržnju su usamljenost, nasilna nekontrolirana narav, mentalni nervozni ispadi i stanja histerije. Bolesti introspekcije – neuroza, neurastenija i slična stanja – koje oduzimaju radost iz života, posljedica su pretjeranog Samoljublja. Neznanje i nedostatak mudrosti stvaraju poteškoće u svakodnevnom životu, a ako uz to postoji i uporno odbijanje da se vidi istina, kada se za to ukaže prilika, kratkovidnost te slabljenje vida i sluha nastupaju kao prirodne posljedice. Nestabilnost uma dovodi do istog stanja i u tijelu, putem raznih poremećaja koji utječu na kretanje i koordinaciju. Rezultat pohlepe i dominacije nad drugima su takve bolesti koje će oboljele učiniti zarobljenicima vlastitog tijela, gdje će bolest kočiti ostvarenje želja i ambicija.

Štoviše, oboljeli dio tijela nije slučajno zahvaćen, već je do toga došlo zbog djelovanja zakona uzroka i posljedice, te će i to biti vodilja koja nam pomaže otkriti uzrok bolesti. Primjerice, srce je izvor života, stoga i ljubavi. Kada postoje problemi sa srcem, to znači da naša osobnost nije razvila ljubav prema čovječanstvu ili da je pogrešno koristi. Oboljela ruka ukazuje na pogreške ili propuste koje činimo. Mozak je centar kontrole, a problemi u tom području ukazuju na manjak kontrole kod te osobe. Potrebno je pratiti zakonitosti koje postoje. Svi ćemo spremno prihvatiti posljedice koje nastupaju nakon nečijeg nasilnog ispada ili nakon šoka zbog loših vijesti. No, ako takve trivijalne stvari mogu utjecati na tijelo, zamislite koliki tek ima utjecaj neki ozbiljniji i duboko ukorijenjen sukob između duše i tijela. Možemo li se zapitati rezultira li to nastankom neugodnih tegoba kao što su to bolesti koje su raširene među nama danas?

No, još uvijek nema razloga za depresiju. Bolest možemo spriječiti i izliječiti tako da otkrijemo što je to pogrešno u nama te da iskorijenimo te pogreške putem iskrenog razvijanja vrlina koje ih mogu uništiti. To se ne postiže borbom protiv naših mana, već snažnim razvojem suprotnih vrlina, čime će mane biti uklonjene iz naše naravi.

ČETVRTO POGLAVLJE

Otkrili smo da kod bolesti ništa nije slučajno, ni vrsta bolesti ni dio tijela koji je zahvaćen. Kao i svi drugi oblici energije, bolest je rezultat zakona uzroka i posljedice. Određene bolesti mogu biti uzrokovane izravnim fizičkim utjecajima, kao što su otrovi, nezgode, povrede i izrazita neumjerenost, no, bolest je u načelu nastala zbog neke temeljne pogreške u našoj osobnosti, kao što je prethodno navedeno u primjerima.

Stoga, za potpuno su izlječenje potrebna i fizička sredstva, pri čemu trebamo uvijek odabrati najbolje metode koje postoje u umjetnosti izlječenja, no, uz to je potrebno da sami uložimo krajnje napore da bismo uklonili svaku nesavršenost u našoj osobnosti. Konačno i potpuno izlječenje u konačnici dolazi iznutra, od našeg Višeg Ja, koje pomoću Njegovog milosrđa zrači sklad kroz osobnost, kada je to dopušteno.

Kao što postoji jedan veliki glavni uzrok svih bolesti – samoljublje – tako postoji i jedan veliki značajan način otklanjanja svih patnji, a to je konverzija samoljublja u posvećenost drugima. Ako u dovoljnoj mjeri razvijemo osobinu davanja sebe kroz ljubav i brižnost prema onima koji nas okružuju, uživajući pritom u veličanstvenoj pustolovini stjecanja znanja i pomaganja drugima, naša tuga i patnja ubrzo prestaju. To je glavni konačni cilj: napuštanje naših vlastitih interesa radi služenja čovječanstvu. Pri tome nije bitno u koju nas je životnu situaciju naše Božansko u nama postavilo. Bez obzira na to radi li se o osobi koja radi u trgovini ili ima kakvo stručno zanimanje, bogatom ili siromašnom, plemiću ili prosjaku, svi su oni u mogućnosti obavljati svoj posao

u okvirima svojih cijenjenih zanimanja, a da istovremeno budu istinski blagoslov onima oko sebe, putem prenošenja Božanske Ljubavi Zajedništva.

Ali velika većina nas mora prijeći određeni put prije nego što dosegne to stanje savršenstva, iako je iznenađujuće kojom brzinom pojedinac može napredovati na tom putu ako uloži ozbiljne napore. Pod pretpostavkom da se ne pouzdaje samo u svoju bijednu osobnost već posjeduje bezuvjetnu vjeru, on će po uzoru na učenja velikih učitelja svijeta moći ujediniti sebe sa svojom Dušom, s Božanskim u sebi, a tada sve stvari postaju moguće. Kod većine nas postoji jedna ili više štetnih osobina koje naročito ometaju naš napredak i upravo tu osobinu ili osobine moramo posebno potražiti u sebi. I dok težimo razviti i povećati svoju ljubav prema svijetu, istovremeno se trebamo truditi izbrisati svaku takvu manu, tako što ćemo našu prirodu preplaviti suprotnom vrlinom. U početku se to može činiti pomalo teškim, ali samo u početku. Nevjerojatno je koliko će se brzo razviti vrлина kada je iskreno želimo razviti. Kada imamo saznanje da nam pomaže Božansko u nama, i ako ustrajemo, neuspjeh je nemoguć.

Kada razvijamo Univerzalnu Ljubav u nama, moramo naučiti sve više prihvaćati činjenicu da je svako ljudsko biće sin Tvorca, koliko god ono bilo priprosto, te da će jednog dana, kada za to dođe vrijeme, napredovati do savršenstva, čemu se svi mi nadamo. Koliko god neki čovjek ili biće izgledali jednostavni, moramo zapamtiti da u svakom od nas postoji Božanska Iskra, koja će, polako ali sigurno, rasti dok slava Tvorca ne prosvijetli to biće.

Štoviše, pitanje ispravnog i pogrešnog, dobra i zla, potpuno je relativno. Ono što je ispravno u prirodnoj evoluciji prastanovnika, bilo bi pogrešno za prosvjetljene ljude naše civilizacije. Ono što bi čak

mogla biti vrlina kod nekih od nas, može biti neprimjereno i stoga pogrešno kod onih koji su dosegli razinu Učitelja. Ono što mi nazivamo pogrešnim ili zlim, u stvarnosti je dobro koje nije pravilno korišteno, a samim tim je to krajnje relativno. Trebamo zapamtiti da je naše poimanje idealnog također relativno. Životinjama mi zasigurno izgledamo kao pravi bogovi, dok smo mi zapravo daleko ispod standarda Velikog Bijelog Bratstva² Svetaca i Mučenika koji su dali sve od sebe da bi nam poslužili kao primjer. Stoga moramo imati suosjećanja i samilosti za one na najnižem stupnju razvoja jer, iako možda smatramo da smo mi daleko iznad njihove razine, mi smo, u suštini, sićušni i moramo prijeći dug put da bismo dosegli standarde naše starije braće, čija svjetlost obasjava svijet u svim razdobljima.

Ako nas obuzme ponos, pokušajmo shvatiti da su naše osobnosti beznačajne, nesposobne činiti ikakvo dobro djelo ili prikladnu uslugu, te da se ne mogu oduprijeti silama tame, ukoliko im ne pomogne Svjetlost koja dolazi odozgo, Svjetlo naše Duše. Pokušajmo shvatiti djelić svemoći i nezamislive sile našeg Tvorca, koji u jednoj kapi vode stvara svijet sa svom svojom savršenošću i sustave iznad sustava svemira, te pokušajmo shvatiti da Njemu dugujemo poniznost i potpunu predanost. Naučimo iskazivati poštovanje i poštovati one koji su napredniji od nas. Beskrajno mnogo i s krajnjom poniznosti trebamo priznati svoju krhkost pred Velikim arhitektom svijeta!

Ako okrutnost ili mržnja zaustave naše napredovanje, sjetimo se da je ljubav osnova Stvaranja, da u svakom živom biću ima nešto dobro te da i u najboljima od nas postoji nešto loše. Tražeći

² Vidi *Predgovor*, str. 4.

dobro u drugima, čak i u onima koji nas prvo povrijede, naučit ćemo razviti, ako ništa drugo, barem suosjećanje i nadu da će se oni promijeniti na bolje. Tako će se u nama probuditi želja da im pomognemo napredovati. Do konačne pobjede doći ćemo kroz ljubav i nježnost, pa kada dovoljno razvijemo te dvije kvalitete, ništa nam neće moći naštetiti, jer ćemo pružati suosjećanje, a ne otpor. Da ponovimo, prema zakonu uzroka i posljedice, otpor je taj koji nam šteti. Naša je zadaća u životu slijediti upute našeg Višeg Ja, bez uplitanja drugih, a to se može postići samo ako polako idemo našim putem, ne ometajući druge na njihovom putu, te ako ne činimo zlo bilo kakvom vrstom okrutnosti ili mržnje. Moramo težiti tome da naučimo voljeti druge, počevši s jednom osobom ili čak životinjom, te dopustiti da se ta ljubav razvije i širi u sve većem opsegu, sve dok njezina suprotnost, mana, automatski ne nestane. Ljubav se razvija iz ljubavi, kao što se i mržnja razvija iz mržnje.

Lijek za samoljublje počinje djelovati kada brigu i pažnju, koje smo do sada posvećivali samo sebi, usmjerimo k drugim ljudima, i to do te mjere da nam dobrobit drugih ljudi postane toliko važna da zaboravimo na sebe u tom procesu. Kao što to kaže jedno načelo Bratstva, „potražite utjehu od vlastitih nevolja pružanjem pomoći i utjehe drugim ljudima u trenucima njihove boli“, jer ne postoji sigurniji način liječenja samoljublja i poremećaja koji ga prate od te metode.

Nestabilnost se može iskorijeniti razvijanjem vlastite odlučnosti, tako da se za donošenje odluka i djelovanje primjenjuje odlučnost, a ne kolebanje i nesigurnost. Iako u početku možemo ponekad pogriješiti, bolje je djelovati nego propuštati prilike zbog neodlučnosti. Odlučnost će ubrzo rasti, strah od

uranjanja u život će nestati, a stečena iskustva će razviti u našem umu bolje sposobnosti prosuđivanja.

Da bi se iskorijenilo neznanje, također se ne smijemo bojati pokušati, već treba, budnim umom i širom otvorenih očiju i ušiju, prihvatiti svaku moguću česticu znanja. Istovremeno trebamo fleksibilno razmišljati da nam prethodno usvojene ideje i prethodna uvjerenja ne bi onemogućili priliku za stjecanje novog i šireg znanja. Trebamo uvijek biti spremni proširiti naše vidike i odbaciti bilo koju ideju, koliko god čvrsto bila ukorijenjena, ako se proširenjem naših iskustava pojavi veća istina.

Kao i ponos, pohlepa je velika prepreka napretku i obje ove prepreke moraju biti nemilosrdno uklonjene. Posljedice pohlepe vrlo su ozbiljne jer nas ona vodi uplitanju u razvoj duše drugih ljudi. Moramo shvatiti da je svako biće ovdje da bi se razvijalo onako kako mu nalaže njegova duša, i to samo njegova duša, te da nitko od nas ne smije učiniti ništa što bi obeshrabilo našeg bližnjeg u tom razvoju. Moramo mu pomoći da održi nadu i, ako je to u našoj moći, da usvoji znanja i prihvati prilike za napredovanje. Kao što bismo i sami željeli da nam drugi pomognu penjati se po strmoj i teškoj stazi života, tako i mi trebamo uvijek biti spremni dati ruku pomoći slabijem ili mlađem od nas, te podijeliti s njime naše bogato iskustvo. Takav bi trebao biti pristup roditelja prema djetetu, učitelja prema učeniku, druga prema drugu – pružati brigu, ljubav i zaštitu dokle god je to potrebno i korisno, ali se nikad, ni na jedan trenutak, ne smijemo miješati u prirodni razvoj osobnosti, jer to mora diktirati samo Duša.

Mnogi su od nas u djetinjstvu i ranoj životnoj dobi bili mnogo bliži vlastitoj Duši nego u kasnijim godinama, te smo imali jasnije ideje o našem životnom pozivu, pothvatima koje trebamo poduzeti

te osobnosti koju trebamo razviti. Razlog je taj što nas materijalizam i okolnosti našeg doba, te osobe s kojima se susrećemo, odvrćaju od slušanja glasa našeg Višeg Ja i čvrsto nas vezuju za svakidašnjicu u kojoj vlada nedostatak ideala, što je previše prisutno u ovoj civilizaciji. Neka roditelj, učitelj i drug potiču razvoj Višeg Ja kod onih za koje im je dana ta predivna čast i prilika da imaju svoj utjecaj nad njima. No, oni trebaju drugima uvijek dati slobodu, kao što očekuju da i drugi njima daju njihovu slobodu.

Stoga, na sličan način možemo otkriti bilo koju manu u našem sustavu i otkloniti je razvijanjem njoj suprotne vrline, čime iz naše prirode uklanjamo uzrok sukoba između Duše i osobnosti, što je osnovni uzrok bolesti. Ako pacijent posjeduje vjeru i snagu, same te aktivnosti će mu donijeti olakšanje, zdravlje i sreću, dok će oni koji nisu tako jaki trebati potporu ovozemaljskih liječnika ne bi li postigli otprilike isti rezultat.

Moramo marljivo učiti razvijati osobnost prema nalozima naše Duše. Ne smijemo se nikoga bojati i trebamo se pobrinuti za to da se nitko ne upliće u naš razvoj, niti da nas odvrća od njega, kao ni u ispunjavanje naših dužnosti i pružanje pomoći drugim ljudima. Uvijek moramo imati na umu da što više napredujemo postajemo sve veći blagoslov onima oko nas. Posebno moramo biti na oprezu kada pomažemo drugim ljudima, bez obzira na to tko su oni, kako bismo bili sigurni da želja za pomaganjem dolazi od naloga našeg Višeg Ja, te da nije samo lažni osjećaj dužnosti koji nam sugerira ili nameće neka dominantna osoba. Jedna tragedija ove vrste proizlazi iz usvojenog modernog načina ponašanja. Nemoguće je izračunati tisuće protraćenih života, mnoštvo propuštenih prilika, tuge i patnje koje su time

uzrokovane, te bezbroj djece koja su zbog osjećaja dužnosti, možda i godinama, služila invalidnog roditelja, dok je jedina bolest od koje je roditelj patio zapravo pretjerana potreba za pažnjom. Zamislite vojske muškaraca i žena koji su bili spriječeni obavljati neki možebitno velik i koristan rad za čovječanstvo jer su njihove osobnosti zarobili pojedinci, a nisu imali hrabrosti osloboditi se. Zamislite djecu koja u svom najranijem djetinjstvu znaju i žele svoje predodređeno zvanje, ali zbog teških okolnosti, odvrćanja drugih te slabosti volje, kreću k drugoj grani života, gdje niti su sretni niti se mogu razvijati kao što bi to inače mogli. Samo nam naša svijest može reći kome trebamo služiti, jednoj osobi ili stotinama ljudi. No, što god to bilo, tu naredbu trebamo izvršavati najbolje što možemo.

Konačno, nemojmo se bojati uroniti u život. Ovdje smo da stječemo iskustvo i znanje, te nećemo mnogo naučiti ako se ne suočimo sa stvarnosti i ako ne težimo dostizanju našeg maksimuma. Takvo iskustvo možemo steći gdje god da se nalazili. Istine o prirodi i čovječanstvu možemo spoznati podjednako dobro, ako ne i bolje, u seoskoj kućici i u bučnom i užurbanom gradu.

PETO POGLAVLJE

Nedostatak individualnosti (odnosno, dopuštanje utjecaja na osobnost, kada takvi utjecaji sprečavaju izvršavanje zahtjeva Višeg Ja), od vrlo je velike važnosti u procesu stvaranja bolesti i uglavnom se javlja vrlo rano u životu. Stoga, razmotrimo sada pravi odnos između roditelja i djeteta te učitelja i učenika.

U suštini, svrha je roditeljstva biti privilegirano sredstvo (i stvarno bi se trebalo smatrati božanskom privilegijom) koje omogućuje duši da dođe na ovaj svijet da bi se razvijala. Ako se shvati pravilno, to je vjerojatno najveća privilegija koja je dana ljudskoj vrsti – da bude posrednik kod fizičkog rođenja duše i da brine o mladoj osobnosti tijekom prvih nekoliko godina njenog boravka na zemlji. Sva bi zadaća roditelja trebala biti da svom novorođenčetu pruže maksimalno duhovno, mentalno i fizičko vodstvo, koliko god je to u njihovoj moći, stalno imajući na umu da je mališan individualna duša koja je došla dolje na zemlju steći vlastita iskustva i znanja, na svoj vlastiti način, prema uputama svog Višeg Ja, pa mu stoga treba dati svu moguću slobodu da se može neometano razvijati.

Roditeljstvo je jedna od božanskih službi i trebalo bi ga poštovati jednako, ili čak i više, kao i svaku drugu dužnost koju smo pozvani preuzeti. Iako ta dužnost podrazumijeva žrtvu, moramo uvijek imati na umu da apsolutno niša ne smijemo od djeteta tražiti zauzvrat. Svrha je roditeljstva davati, i samo davati, nježnu ljubav, zaštitu i vodstvo, sve dok duša ne preuzme upravljanje nad mladom osobom. Neovisnost, individualnost i slobodu trebaju učiti od malih nogu, te bi dijete trebalo poticati što je ranije moguće u

životu da razmišlja i djeluje samostalno. Sva se roditeljska kontrola treba postupno smanjivati, kako se počinje razvijati djetetova samostalnost. U kasnijoj dobi ni jedna zabrana ni nametnuti osjećaj dužnosti prema roditeljima ne smiju sputavati izvršenje naloga koje daje dječja duša.

Roditeljstvo je životna dužnost koja se prenosi s jednog čovjeka na drugog i u suštini predstavlja kratak period usmjeravanja i pružanja sigurnosti, nakon čega ti napori prestaju, a objektu pažnje se daje sloboda da se dalje razvija samostalno. Treba imati na umu da dijete kojem smo privremeni staratelj može biti mnogo starija i veća duša od nas, na višoj duhovnoj razini, pa se kontrola i zaštita trebaju prilagoditi potrebama te mlade osobe.

Roditeljstvo je sveta dužnost, prolaznog karaktera, i prenosi se s generacije na generaciju. Podrazumijeva samo služenje i ne zahtijeva nikakve obveze zauzvat od mlade osobe, jer se ona mora dalje razvijati na svoj vlastiti način kako bi postala što sposobnija preuzeti istu tu obvezu roditeljstva kroz nekoliko godina. Prema tome, roditelji djecu ne smiju ograničavati, nametati im osjećaj dužnosti prema njima, te ih ometati u razvoju, ako znaju da su ulogu roditeljstva njima darovali njihovi majka i otac, te da je sada njihova dužnost da to isto učine za svoju djecu.

Roditelji bi trebali posebno biti na oprezu kada je u pitanju njihova želja da mladu osobu oblikuju prema svojim vlastitim idejama ili željama, te se trebaju suzdržati od bilo kakve neprimjerene kontrole ili zahtjeva da im se uzvrati usluga za ono što je njihova prirodna dužnost i božanska privilegija – biti sredstvo koje pomaže duši da dođe na svijet. Bilo kakva želja za kontrolom ili za oblikovanjem mladog života radi osobnih motiva užasan je oblik pohlepe i nikada je ne

treba odobravati jer, ako se to ukorijeni kod mladog oca ili majke, u kasnijim će se godinama oni pretvoriti u prave vampire. Ako postoji i najmanja želja za dominacijom, treba je spriječiti u samom začetku. Ne smijemo dopustiti da robujemo pohlepi koja u nama izaziva želju za posjedovanjem drugih. Moramo u sebi probuditi umijeće darivanja i razvijati ga sve dok nam kroz podnošenje žrtvi ne izbriše svaki trag štetnog djelovanja.

Učitelj treba uvijek imati na umu da je njegova dužnost biti posrednik koji pruža mladima usmjerenje i priliku za učenje o svijetu i životu. Svako će dijete usvojiti znanje na svoj vlastiti način, te će, ako mu se dopusti sloboda, instinktivno odabrati ona znanja koja su mu potrebna za uspjeh u životu. Prema tome, da ponovimo, učeniku treba dati samo najnježniju brigu i usmjerenje da bi mu se omogućilo stjecanje potrebnih znanja.

Djeca trebaju zapamtiti da je roditeljstvo, kao simbol kreativne moći, božansko u svojoj misiji, ali da ne podrazumijeva ograničavanje razvoja djeteta, niti nametanja osjećaja dužnosti, koji bi mogli ometati život i posao koje im nalaže njihova vlastita Duša. Nemoguće je procijeniti u ovoj postojećoj civilizaciji koliko tu postoji neizražene patnje, sputanih osobnosti te dominantnih osoba koje postoje jer nisu spoznale ovu činjenicu. U skoro svakom domu roditelji i djeca sami grade svoje zatvore zbog potpuno pogrešnih motiva i pogrešnog shvaćanja odnosa između roditelja i djeteta. Ovi zatvori oduzimaju slobodu, sputavaju život, sprečavaju prirodni razvoj i donose nesreću svima koji su u to uključeni, a mentalni, nervni, pa čak i fizički poremećaji koji pogađaju ovakve ljude, čine vrlo veliki dio bolesti našeg sadašnjeg doba.

Važno je istaknuti da je svaka duša u svojoj inkarnaciji ovdje sa svrhom stjecanja iskustva i razumijevanja, te radi usavršavanja svoje osobnosti prema idealima koje joj nalaže duša. Neovisno o tome u kakvom smo odnosu jedno prema drugome, bilo da smo muž i žena, roditelj i dijete, brat i sestra, ili učitelj i običan čovjek, ogriješit ćemo se o Tvorca i druge ljude ako zbog vlastitih motiva ometamo razvoj druge duše. Naša je jedina dužnost izvršavati naloge naše vlastite svjesnosti, a to nikada, ni na jedan trenutak, ne podnosi dominaciju druge osobe. Neka svatko zapamti da mu je Duša postavila određeni zadatak, i ako ga ne obavljamo, možda čak i nesvjesno, to će neizbježno dovesti do sukoba između duše i osobnosti, što se neminovno manifestira u obliku fizičkih poremećaja.

Uistinu, može se dogoditi da je poziv nekog pojedinca da posveti svoj život drugoj osobi, no, prije nego što to učini, mora biti apsolutno siguran da mu to nalaže njegova duša, te da to nije prijedlog neke druge dominantne osobnosti koja ga na to nagovara, niti samo lažan osjećaj dužnosti koji ga pogrešno usmjerava. Neka također zapamti da smo došli dolje na ovaj svijet da bismo pobijedili u bitkama, da bismo stekli snagu suprotstaviti se onima koji nas žele kontrolirati te da bismo napredovali do onog stupnja u kojem možemo ići kroz život obavljajući svoju dužnost tiho i smireno, bez ometanja i utjecaja bilo kojeg drugog živog bića, mirno se povodeći glasom našeg Višeg Ja. Za mnoge će se njihove najveće bitke odvijati upravo u vlastitom domu, gdje će se trebati osloboditi štetne dominacije i kontrole nekog veoma bliskog rođaka, prije nego što steknu svoju slobodu da bi dobivali bitke u svijetu.

Svaki pojedinac, odrastao ili dijete, čiji je jedan od zadataka u ovom životu osloboditi se dominantne

kontrole drugog, treba zapamtiti sljedeće: kao prvo, da svog tobožnjeg tlačitelja treba gledati jednako kao na protivnika u sportu – kao osobu s kojom igramo igru Života, bez imalo gorčine, jer, da nema tog protivnika, mi ne bismo imali priliku razviti svoju hrabrost i individualnost. Kao drugo, prave pobjede u životu dolaze putem ljubavi i blagosti pa u toj borbi nikakva sila ne smije biti upotrijebljena. Stalnim razvijanjem vlastite osobnosti, razvijanjem suosjećanja, ljubaznosti i, ako je moguće, naklonosti – ili još bolje – ljubavi – prema protivniku, pojedinac se može s vremenom toliko razviti da može nježno i tiho pratiti poziv svoje svijesti, ne dopuštajući ni najmanje uplitanje drugih.

Onima koji su dominantni potrebno je mnogo pomoći i usmjeravanja da bi spoznali veliku univerzalnu istinu Jedinstva i da bi razumjeli radost Zajedništva. Propustiti takve stvari znači propustiti pravu radost Života i mi moramo pomoći tim ljudima koliko god je to u našoj moći. Naša slabost, kojom im dopuštamo da šire svoj utjecaj, neće im nikako pomoći. Nježno odbijanje njihove kontrole i pokušaj da im približimo spoznaju o radosti davanja pomoći će im da krenu naprijed na svojem putu.

Stjecanje naše slobode, osvajanje naše individualnosti i neovisnosti u većini će slučajeva zahtijevati mnogo hrabrosti i vjere. No, u najmračnijim vremenima, kada nam se uspjeh čini sasvim nemoguć, sjetimo se da se Božja djeca ne trebaju nikada bojati, da nam naše Duše zadaju samo one zadatke koje smo sposobni savladati, te, da uz vlastitu hrabrost i vjeru u Božansko u nama, pobjeda dolazi svima koji ustraju u borbi.

ŠESTO POGLAVLJE

I sada, draga braćo i sestre, kada spoznamo da su Ljubav i Jedinstvo veliki temelji naše Kreacije, da smo mi u biti djeca Božanske Ljubavi i da će se konačna pobjeda nad svim pogrešnim i patnjom postići pomoću blagosti i ljubavi, gdje u ovoj divnoj slici možemo smjestiti metode poput vivisekcije i presađivanja životinjskih žlijezda? Jesmo li i dalje toliko primitivni, toliko poganski, da i dalje vjerujemo da ćemo žrtvovanjem životinja uspjeti izbjeći posljedice svojih vlastitih pogrešaka i neuspjeha? Prije skoro 2500 godina Buda je ukazao svijetu na pogrešnost žrtvovanja nižih bića. Čovječanstvo već ima poveći dug prema životinjama koje je mučilo i uništavalo. Te nehumane radnje nisu donijele čovjeku ništa dobro, već samo zlo i štetu učinjenu, kako ljudskom tako i životinjskom svijetu. Koliko smo se mi u zapadnom svijetu udaljili od onih predivnih ideala naše drevne Majke Indije, od vremena kada je ljubav prema svim živim bićima na Zemlji bila toliko velika da su ljudi bili obučavani i osposobljavani liječiti bolesti i ozljede kod životinja, kao i kod ptica. Štoviše, postojala su brojna utočišta za sve oblike života, a ljudi koji su povređivali niža stvorenja toliko su bili omraženi da im je bila uskraćivana liječnička pomoć kada su bili bolesni sve dok se nisu zavjetovali da će prestati to raditi.

Nemojmo govoriti ništa protiv ljudi koji se bave vivisekcijom zato što neki od njih to rade iz istinskih humanitarnih pobuda – nadaju se i teže tome da nađu neko olakšanje za ljudsku patnju. Njihov je motiv dobar, ali im nedostaje mudrosti, jer oni ne razumiju bit života. Sam motiv, koliko god on bio

ispravan, nije dovoljan, već mu moraju biti pridruženi mudrost i znanje.

Nećemo ni pisati o strahotama crne magije povezane s presađivanjem životinjskih žlijezda, ali preklinjem svakog čovjeka da se kloni takvih stvari, jer je to deset tisuća puta gore od bilo kakve kuge. To je grijeh prema Bogu, čovjeku i životinji.

Postoje samo jedna ili dvije iznimke, a sve ostalo nesumnjivo ukazuje na neuspjehe moderne medicinske znanosti. Rušenje je beskorisno ukoliko ponovno ne sagradimo bolju građevinu. Budući da su u medicini već postavljeni temelji nove građevine, sada se trebamo usmjeriti na dodavanje jednog ili dva kamena tom hramu. Negativne kritike današnje medicine također nemaju smisla. Sustav je taj koji je pogrešan, a ne čovjek. To je sustav u kojem liječnik, zbog ekonomskih razloga, nema vremena za pružanje terapije u miru i tišini, te nema priliku za neophodnu meditaciju i promišljanje, a čemu bi trebalo podučiti svakoga tko posvećuje svoj život brizi o bolesnicima. Kao što je Paracelsus rekao, mudar liječnik liječi pet, a ne petnaest, pacijenata dnevno – što je ideal koji je danas neprimjenjiv za prosječnog liječnika.

Svitanje novog i poboljšanog umijeća izlječenja je pred nama. Prije stotinu je godina Hahnemannova homeopatija predstavljala prvu zraku jutarnje svjetlosti poslije duge mračne noći i ona može imati značajnu ulogu u medicini budućnosti. Štoviše, pažnja koja je u današnje vrijeme usmjerena poboljšanju kvalitete života i osiguravanju zdravije ishrane predstavlja napredak u prevenciji bolesti. Oni pokreti koji će ljudima skrenuti pozornost na povezanost između duhovnih neuspjeha i bolesti, kao i na to da se izlječenje može postići usavršavanjem uma, ukazuju na izlazak sjajnog sunca, u čijoj će blistavoj svjetlosti nestati tama bolesti.

Podsjetimo se na to da nam je bolest zajednički neprijatelj, i da svatko tko pobijedi bar djelić nje, time pomaže i sebi i cijelom čovječanstvu. Morat ćemo utrošiti određenu količinu energije prije nego što je uspijemo pobijediti. Svi trebamo težiti tom cilju, a oni koji su razvijeniji i snažniji od drugih trebaju odraditi svoj dio i pomoći svojoj slabijoj braći.

Očigledno, prvi je način da se spriječi širenje i jačanje bolesti da prestanemo raditi one stvari koje jačaju njezinu moć. Drugi je način da izbrisemo mane iz našeg karaktera koje bi omogućile njeno daljnje napadanje. To postignuće je prava pobjeda, a kada oslobodimo sebe, slobodni smo pomoći drugima. To nije toliko teško koliko nam se u početku čini. Od nas se očekuje da damo sve od sebe, a mi znamo da je to moguće za sve nas, ako slušamo što nam nalaže naša vlastita Duša. Život od nas ne zahtijeva nezamislivu žrtvu. On traži da prelazimo taj put s radosti u našem srcu i da budemo blagoslov onima oko nas, tako da, ako napustimo ovaj svijet samo mrvicu boljim zbog našeg boravka u njemu, tada smo ispunili svoju zadaću.

Učenja religija, ako se pravilno tumače, traže od nas: „napustite sve i pratite Me“, što znači da se trebamo u potpunosti prepustiti zahtjevima našeg Višeg Ja, a ne, kako to neki zamišljaju, odbaciti dom i udobnost, ljubav i luksuz – to je jako daleko od istine. Princ u nekom kraljevstvu, koji uživa sve blagodati palače, može biti poslan od Boga i biti pravi blagoslov za svoje podanike, za svoju zemlju, pa čak i za cijeli svijet. Koliki bi to bio gubitak za sve, da je princ mislio da je njegova dužnost otići živjeti u samostan. Sve poslove u svakoj grani, od najnižeg posla pa sve do onog na najvišoj razini, treba obavljati, a Božanski Vodič naših sudbina zna na koji posao nas mora smjestiti za naše najveće dobro. Sve što se od nas

očekuje jest da ispunimo tu dužnost dobro i s veseljem. Postoje sveci i u tvorničkom pogonu, u kotlovnici na brodu, kao i među velikodostojnicima religijskih redova. Od nikoga se na ovom svijetu ne traži da učini više nego što je to u njegovoj moći. Ako težimo zadržati ono najbolje u nama, uvijek vođeno našim Višim Ja, zdravlje i sreća su mogućí za svakog od nas.

Tijekom posljednjih dvije tisuće godina zapadna je civilizacija prošla kroz doba izrazitog materijalizma, a spoznaja o duhovnoj strani naše prirode i postojanja bila je uvelike izgubljena zbog stava našeg uma da su ovozemaljski imetak, ambicije, želje i zadovoljstva iznad pravih životnih vrijednosti. Pravi razlog čovjekova postojanja bio je zasjenjen njegovom brigom da u ovoj inkarnaciji stekne samo materijalne koristi. To je bilo razdoblje u kojem je život bio vrlo težak zbog nedostatka prave utjehe, ohrabrenja i poleta koji nastaju kroz spoznaju da postoje veće vrijednosti od onih ovozemaljskih. Tijekom posljednjih je nekoliko stoljeća mnogo ljudi religiju doživljavalo kao legendu, koja nema nikakvog utjecaja na njihove živote, umjesto da ona bude sama bit njihovog postojanja. Prava priroda našeg Višeg Ja, znanje o prošlim i budućim životima, pored ovog života, imalo je vrlo malo značenje za nas, umjesto da nam bude vodilja i poticaj za našu svaku aktivnost. Radije smo uklonili značajne stvari i pokušavali život učiniti što ugodnijim tako što smo izbacili duhovno iz naših umova i oslonili se samo na ovozemaljska uživanja kako bi ona nadoknadila naša životna iskušenja. Tako su položaj, status, bogatstvo i materijalni imetak postali cilj tijekom tih stoljeća. No, kako su sve te stvari prolazne i kako se mogu steći i držati samo s mnogo nemira i usmjerenosti na materijalne stvari tako su istinski unutrašnji mir i sreća prošlih

generacija bili daleko ispod onoga što je čovječanstvu potrebno.

Pravi mir Duše i uma je u nama kada duhovno napredujemo i ne može se postići samo nagomilavanjem bogatstva, bez obzira na to koliko ono bilo veliko. No, vremena se mijenjaju i već postoji mnogo pokazatelja da je ova civilizacija na prijelazu iz doba čistog materijalizma u doba želje za stvarnostima i istinama svemira. Danas je sve prisutniji opći interes za znanjem o nadnaravnom, sve je veći broj onih koji žude za informacijama o postojanju prije i poslije ovog života, otkrivaju se metode kod kojih se bolest može pobijediti vjerom i duhovnim sredstvima, ljudi se okreću drevnim učenjima i mudrosti Istoka – sve su to znakovi da ljudi današnjice naslućuju pravu istinu stvari. Tako, kada dođemo do pitanja izlječenja, možemo razumjeti da će i ono morati držati korak s tim novim vremenima i da će morati promijeniti svoje metode, od onih totalno materijalnih do onih gdje se znanost temelji na realnostima Istine koja je vođena istim Božanskim zakonima koji vladaju našom prirodom. Izlječenje će proći put od fizičkih metoda kojima se tretira fizičko tijelo, do duhovnog i mentalnog izlječenja, koje će dovođenjem Duše i uma u ravnotežu iskorijeniti temeljni uzrok bolesti, a tek nakon toga će koristiti fizička sredstva, ukoliko je to potrebno, da se završi proces izlječenja tijela.

Ukoliko medicinska profesija ne shvati ove činjenice i ne napreduje zajedno s duhovnim rastom ljudi, moguće je da će umijeće izlječenja doći u ruke vjerskih redova ili onih ljudi koji su rođeni s darom izlječenja drugih, a kojih ima u svakoj generaciji ljudi, no živjeli su manje-više neopaženo i bili spriječeni da rade ono što je njihov prirodni poziv zbog stava konzervativaca. Dakle, liječnik budućnosti će imati

dva velika cilja. Prvi će biti taj da pomogne pacijentu spoznati samog sebe te da mu ukaže na temeljne pogreške koje možda radi, na nedostatke u njegovom karakteru koje bi trebao ispraviti i mane u njegovoj osobnosti koje moraju biti iskorijenjene i zamijenjene povezanim vrlinama. Takav liječnik bi trebao dobro izučiti zakone koji upravljaju čovječanstvom i samom ljudskom prirodom da bi kod svih ljudi koji kod njega dođu mogao prepoznati te elemente koji uzrokuju sukob između Duše i osobnosti. On mora biti sposoban savjetovati čovjeku koji pati kako najbolje može postići tu ravnotežu, koja djela protiv Jedinstva mora prestati raditi te koje vrline mora razviti da bi uklonio te mane. Svaki slučaj je potrebno pažljivo proučiti, pa će samo oni koji su posvetili većinu svog života izučavanju čovječanstva i čija srca gore od želje da pomognu drugima moći uspješno raditi ovaj veličanstven i božanski posao za čovječanstvo. Samo će oni moći otvoriti oči bolesniku i ukazati mu na svrhu njegovog postojanja, te potaknuti u njemu nadu, utjehu i vjeru, koje će mu omogućiti pobjedu nad bolešću.

Druga će dužnost liječnika biti da propiše one lijekove koji će pomoći fizičkom tijelu da prikupi snagu, a umu da postane smiren, prošire mu vidike i potaknu ga na to da teži savršenstvu, te na taj način postigne mir i ravnotežu u cijeloj osobnosti. Takvi se lijekovi nalaze u prirodi, a tamo su smješteni putem milosti Božanskog Tvorca, za izlječenje i utjehu čovječanstvu. Neki su od njih već poznati, a liječnici u različitim dijelovima svijeta rade na tome da pronađu nove lijekove, pogotovo u našoj Majci Indiji. Nema sumnje da ćemo, kada se takva istraživanja više razviju, ponovo steći većinu znanja koja su bila poznata prije više od dvije tisuće godina, a iscjelitelj budućnosti će imati na raspolaganju te divne i

prirodne lijekove, koje su božanski postavljene da bi čovjek olakšao svoju patnju.

Prema tome, zaustavljanje bolesti će ovisiti o sposobnosti čovječanstva da spozna istinu o nepromjenjivim zakonima našeg Svemira i o sposobnosti da se ponizno i poslušno prilagodi tim zakonima, čime će postići mir između Duše i sebe, kao i postići pravo veselje i sreću života. Uloga liječnika će biti da pomogne svakom bolesniku u otkrivanju te istine i da mu ukaže na sredstva pomoću kojih može postići ravnotežu, da ga nadahne vjerom u Božansko koje može nadvladati sve, i da mu prepíše takve fizičke lijekove koji će pomoći u uravnoteživanju njegove osobnosti i izlječenju tijela.

SEDMO POGLAVLJE

I sada dolazimo do najvažnijeg problema – kako možemo pomoći sebi? Kako da održimo naš um i tijelo u stanju ravnoteže, što će otežati ili čak onemogućiti da nas bolest napadne, jer je sigurno da su osobe kod kojih nema nikakvih sukoba imune na bolest.

Razmotrimo prvo um. Već smo dosta raspravljali o tome koliko je neophodno potražiti unutar sebe one mane koje posjedujemo, a koje nas navode da djelujemo protiv Jedinstva i protiv ravnoteže koju nam nalaže Duša, te koliko je važno da eliminiramo te mane i razvijemo njima suprotne vrline. To se može postići na prethodno opisane načine, a iskrena samoanaliza otkrit će nam prirodu naših pogrešaka. Naši duhovni savjetnici, istinski liječnici i bliski prijatelji trebali bi nam pomoći da steknemo pravu sliku o sebi, a savršena metoda za takvo učenje je smirivanje misli i meditacija; jer kada dovedemo sebe u takvo stanje mira, naše će nam Duše moći govoriti kroz našu svijest i intuiciju, te će nas moći voditi u skladu s njihovim željama. Kada bismo samo mogli odvojiti malo vremena svakog dana, da budemo potpuno sami i na što mirnijem mjestu, bez ometanja, da samo mirno sjedimo ili ležimo ne razmišljajući ni o čemu ili da smireno razmišljamo o našoj životnoj zadaći, s vremenom bismo otkrili da u takvim trenucima dobivamo veliku pomoć, kao da su nam dani bljeskovi znanja i smjernice. Nalazimo da smo nesumnjivo dobili odgovore na pitanja o teškim životnim problemima te možemo samouvjerenom odabrati pravi put. U takvim bismo trenucima trebali držati u srcu najiskreniju želju da služimo

čovječanstvu i da djelujemo u skladu s nalogima koje nam daje naša Duša.

Zapamtite da kada otkrijemo manu borba protiv nje nije rješenje, niti korištenje snage volje i energije za njeno suzbijanje, već nam je potrebno ustrajno razvijanje njezine suprotne vrline, čime se iz naše prirode automatski briše svaki trag našeg napadača. To je ispravna i prirodna metoda napredovanja i borbe protiv pogrešnog, a mnogo je lakša i učinkovitija od borbe protiv mane. Borba protiv pogreške jača njezinu moć, drži našu pažnju prikovanu na njoj, te nam donosi pravi sukob, a najviše što u tom slučaju možemo očekivati jest njezino trenutno suzbijanje. To je daleko od zadovoljavajućeg jer je neprijatelj i dalje s nama te se može u trenutku slabosti ponovno pojaviti. Kada zaboravimo manu i kada svjesno težimo tome da razvijemo vrlinu koja će onemogućiti postojanje te mane – to je prava pobjeda.

Primjerice, ako u našoj prirodi postoji okrutnost, možemo stalno ponavljati: „Neću biti okrutan.“ i tako možemo spriječiti raditi tu pogrešku. No, uspjeh toga ovisi o snazi uma, i ako on oslabi, možemo na trenutak zaboraviti našu ispravnu odluku. Ako, s druge strane, razvijamo iskreno suosjećanje prema ljudima, ta će osobina za sva vremena učiniti nemogućim da budemo okrutni, jer će nam takvo ponašanje biti strašno zbog osjećaja koje gajimo prema drugim ljudima. Tu nema nikakvog potiskivanja, ni skrivenog neprijatelja koji nas može zaskočiti u trenucima neopreznosti, jer će naše suosjećanje potpuno izbrisati iz našeg karaktera mogućnost djelovanje koje može povrijediti drugu osobu.

Kao što smo prethodno vidjeli, priroda naših fizičkih bolesti značajno će nam pomoći u otkrivanju

mentalne neravnoteže koja je osnovni uzrok podrijetla bolesti. Još jedan veliki čimbenik uspjeha je imanjenje volje za životom i ne smijemo gledati na naše postojanje kao na dužnost da strpljivo sve pretrpimo, već trebamo razviti istinsku radost prema avanturi našeg putovanja na ovom svijetu.

Možda je jedna od najvećih tragedija materijalizma razvoj dosade i gubitak istinske unutarnje sreće. To uči ljude da u zemaljskim uživanjima i zadovoljstvima traže ispunjenje i nadoknadu za svoje probleme, a to nam može pružiti samo trenutni zaborav naših poteškoća. Kada jednom počnemo u tome tražiti kompenzaciju za naše probleme, pokrećemo začarani krug. Razonoda, zabava i lakomislenost dobre su za sve nas, ali ne ako se uporno oslanjamo na njih da će nam one olakšati naše nevolje. Intenzitet svjetovne zabave bilo koje vrste treba neprekidno povećavati kako bi dostigla svoj efekt, jer inače jučerašnje uzbuđenje postaje sutrašnja dosada. Tako krenemo tražiti druga i veća uzbuđenja, sve dok ne postanemo prezasićeni i sve dok ne postane nemoguće postići olakšanje na takav način. U jednom ili drugom obliku, oslanjanje na ovozemaljsku zabavu čini od nas Fausta, te, iako možda toga nismo potpuno svjesni, život za nas postaje tek nešto više od ispunjavanja dužnosti. Na taj se način sva prava radost i veselje, koji bi trebali biti nasljeđe svakog djeteta, sve više udaljavaju od nas. U današnje smo vrijeme dosegli ekstremno stanje jer se znanstvenim naporima nastoje postići pomlađivanje, produženi životni vijek i povećanje senzualnih zadovoljstava, uz korištenje postupaka „đavolje prakse“.

Stanje dosade je odgovorno za razvijanje mnogo više bolesti u nama nego što bi to inače bilo moguće. Kako se danas dosada javlja vrlo rano u životu tako se i bolesti povezane s njom pojavljuju u mlađoj dobi.

Takvo stanje ne može nastati ukoliko spoznamo istinu o Božanskom u nama, o našoj misiji na svijetu i, prema tome, posjedujemo radost zbog stjecanja iskustava i pomaganja drugima. Protuotrov za dosadu je aktivna i živa zainteresiranost za sve oko nas, proučavanje života tijekom cijeloga dana, te učenje, učenje i učenje, od drugih ljudi i iz događaja u životu, o Istini koja postoji iza svih stvari – prepustiti se vještini stjecanja znanja i iskustava, te čekati priliku kada ćemo to sve moći upotrijebiti da bismo pomogli drugim ljudima. Tako će svaki trenutak našeg rada i zabave donijeti sa sobom žar za učenjem, želju da iskusimo prave stvari, prave avanture i vrijedna djela, te kako razvijamo sve ovo, otkrit ćemo da ponovo dobivamo snagu uživati u najmanjim događajima, a okolnosti koje smo prethodno smatrali uobičajenima i dosadnima, postat će prilike za istraživanje i avanturu. Upravo se u jednostavnim stvarima u životu može naći pravo zadovoljstvo – zato što su najbliže velikoj Istini.

Rezignacija, koja čini da pojedinac postane samo nemaran putnik na životnom putu, otvara vrata nebrojenim štetnim utjecajima koji se nikada ne bi ni pojavili kada bi naš svakodnevni život sadržavao duh i radost avanture. Kakvo god bilo naše radno mjesto, bez obzira na to jesmo li zaposlenik u gradu gdje sve vrvi od ljudi ili usamljeni pastir u brdima, trebamo težiti tome da pretvorimo monotoniju u interes, dosadnu dužnost u radosnu priliku za stjecanje iskustva te svakodnevni život u intenzivno proučavanje čovječanstva i velikih temeljnih zakona Svemira. Na svakom mjestu postoji mnoštvo prilika za promatranje zakona Stvaranja, bilo u planinama, dolinama ili među ljudima oko nas. Prvo trebamo pretvoriti život u avanturu crpljenja interesa, gdje dosada više neće biti moguća, te u skladu s tim

stečenim znanjem trebamo težiti usklađivanju našeg uma s našom Dušom i s velikim Jedinštvom Božje Kreacije.

Još jedna značajna pomoć nam je otklanjanje svih strahova. Strahu u stvarnosti nema mjesta u prirodnom ljudskom kraljevstvu s obzirom na to da je Božansko u nama, koje smo zapravo mi, nepobjedivo i besmrtno, te, ako smo ga svjesni, mi se kao Božja Djeca nemamo čega bojati. U materijalističkim se vremenima strah prirodno povećava s ovozemaljskim posjedima (bilo da se radi o samom tijelu bilo o vanjskom bogatstvu). Ako takve stvari čine naš svijet, s obzirom na to da su tako prolazne, te ih je jako teško steći i gotovo nemoguće sačuvati, one izazivaju u nama ogromnu uznemirenost da slučajno ne bismo propustili zgrabiti ih dok imamo priliku. Stoga živimo u stalnom stanju straha, svjesno ili podsvjesno, jer u našoj unutrašnjosti znamo da nam takva bogatstva u svakom trenutku mogu biti oduzeta te da ih samo možemo zadržati na jedno kratko vrijeme.

U današnje se vrijeme strah od bolesti toliko razvio da je stekao snažnu moć činiti štetu jer otvara vrata onim stvarima kojih se užasavamo i olakšava njihov pristup. Taj strah zapravo predstavlja vlastiti interes jer kada smo iskreno zaokupljeni s dobrobiti drugih nemamo vremena biti prestrašeni vlastitim bolestima. Strah u današnje vrijeme ima veliku ulogu u jačanju bolesti i moderna medicina je osnažila vladavinu užasa širenjem svojih otkrića javnosti, koja nisu ništa drugo nego poluistina. Informacije o bakterijama i raznim bacilima koji su povezani s bolestima stvaraju kaos u umovima desetaka tisuća ljudi, a strah koji je time izazvan učinio ih je podložnijima za napad bolesti. Iako niži oblici života, poput bakterija, mogu imati veze s nastankom fizičke bolesti, to nikako ne predstavlja cijelu istinu o problemu, što se može

znanstveno dokazati ili vidjeti prema svakodnevnim slučajevima. Postoji čimbenik koji znanost ne može objasniti na fizičkim osnovama, a to je: Zašto neke ljude zahvati bolest, dok joj drugi umaknu, iako je u oba slučaja postojala jednaka mogućnost zaraze? Materijalizam zaboravlja da postoji čimbenik koji je iznad fizičke razine, koji u normalnom tijeku života štiti osobu od bolesti ili je čini podložnom za obolijevanje, kakva god da je njena priroda. Strah, sa svojim negativnim utjecajem na naš mentalitet, uzrokuje neravnotežu u našem fizičkom tijelu i magnetskom polju, te tako otvara vrata napadu bolesti i, ako su bakterije i slični fizički uzroci bili siguran i jedini uzrok bolesti, tada stvarno imamo razloga za strah. No, kada shvatimo da je za vrijeme najgorih epidemija samo dio onih koji su bili izloženi infekcijama bio i zaražen, i da, kao što smo već vidjeli, pravi uzrok bolesti leži u našoj vlastitoj osobnosti i pod našom je kontrolom, tada imamo razloga nastaviti dalje bez bojazni i neustrašivo, znajući da lijek zapravo postoji u nama. Možemo ukloniti sav strah od fizičkih uzroka bolesti iz naših misli ako znamo da nas upravo ta bojazan čini podložnima bolesti i ako se potrudimo postići ravnotežu naše osobnosti ne trebamo očekivati da će nas napasti bolest ništa više nego što bi inače strahovali da će nas udariti grom ili da će na nas pasti meteorit.

Sada možemo razmotriti fizičko tijelo. Ne smijemo nikada zaboraviti da je ono zemaljsko stanište Duše, u kojem samo kratko boravimo da bismo mogli doći na ovaj svijet radi stjecanja iskustva i znanja. Prema tijelu se trebamo odnositi s poštovanjem i brigom, bez da se pretjerano identificiramo s njime, kako bi ono bilo što duže zdravo, kako bi moglo obaviti svoju zadaću. Niti u jednom trenutku ne bismo trebali biti

preopterećeni ili previše zabrinuti svojim tijelom, već trebamo biti što manje svjesni njegova postojanja. Tijelo trebamo koristiti kao vozilo naše Duše, a um trebamo koristiti kao slugu koji izvršava našu volju. Vanjska i unutarnja čistoća od velikog su značaja. Kada je u pitanju vanjska čistoća, mi na Zapadu koristimo prevruću vodu, što otvara pore i omogućava ulazak nečistoće. Štoviše, prekomjerno korištenje sapuna čini površinu kože ljepljivom. Hladna ili mlaka voda, koja teče iz tuša ili se mijenja više puta, prirodni je način održavanja tijela zdravijim. Treba koristiti samo onu količinu sapuna koja je neophodna da se odstrani vidljiva nečistoća s kože, a koju poslije treba dobro isprati u čistoj vodi.

Unutarnja čistoća ovisi o prehrani i mi trebamo sve ono što je čisto, zdravo i što svježije, prvenstveno svježe voće, povrće i orašaste plodove. Životinjsko meso bi svakako trebalo izbjegavati. Kao prvo, zato što proizvodi previše toksina u tijelu. Kao drugo, zato što stimulira nenormalan i prekomjeran apetit. I kao treće, zato što podrazumijeva okrutnost prema životinjskom svijetu. Potrebno je piti puno tekućine kako bi se pročistilo tijelo, poput vode, domaćih vina, te proizvoda proizvedenih izravno iz skladišta Prirode, izbjegavajući umjetna pića.

Sa spavanjem ne treba pretjerivati jer mnogi od nas imaju veću kontrolu nad sobom dok smo budni nego dok spavamo. Stara poslovice kaže: „Tko rano rani, dvije sreće grabi.“, što nam je odličan pokazatelj vremena kada treba ustati.

Odjeća treba biti što laganija i u skladu s temperaturom. Odjeća treba omogućiti da zrak dopre do tijela, a sunce i svjež zrak trebaju doći u kontakt s kožom kada je god to moguće. Voda i sunčanje uvelike doprinose zdravlju i vitalnosti.

U svemu treba poticati vedro raspoloženje i trebamo odbijati da nas obuzmu sumnja i depresija, jer, zapamtimo, mi nismo takvi, naša Duša poznaje samo radost i sreću.

OSMO POGLAVLJE

Možemo vidjeti da naša pobjeda nad bolešću ovisi o sljedećem: prvo, spoznaji o Božanskom u našoj prirodi i našoj borbi da nadvladamo sve ono što je pogrešno; drugo, znanju o tome da je temeljni uzrok bolesti nesklad između osobnosti i Duše; treće, našoj spremnosti i sposobnosti da otkrijemo pogreške koje uzrokuju takav sukob; i četvrto, uklanjanju svake takve pogreške razvijanjem suprotnih vrlina.

Dužnost umjetnosti izlječenja bit će da nas vodi do potrebnih znanja i načina kojima ćemo prevladati naše mane, te, kao dodatak tome, propisivanje onih lijekova koji će ojačati naša mentalna i fizička tijela te nam pružiti veće mogućnost za pobjedu. Tada ćemo zaista biti sposobni napasti bolest u njezinom korijenu, s velikom nadom u uspjeh. Medicinu u budućnosti neće posebno zanimati krajnji rezultat i proizvodi bolesti, neće poklanjati mnogo pažnje određenim fizičkim povredama, niti će davati lijekove i kemijska sredstva samo za ublažavanje simptoma, već će, poznavajući pravi uzrok bolesti i svjesna toga da su očigledne fizičke posljedice samo sekundarne, usmjeriti svoje napore prema postizanju ravnoteže između tijela, uma i duše, što dovodi do olakšanja i izlječenja bolesti. I u takvim slučajevima, kada se sve to poduzme na vrijeme, promjena načina mišljenja odvratit će prijeteću bolest.

Među lijekovima koji budu korišteni bit će oni koji su dobiveni iz najljepših biljaka i trava koje postoje u ljekarni Prirode, koje su božanstveno obogaćene ljekovitim svojstvima potrebnima za um i tijelo čovjeka.

Naš je dio posla da prakticiramo stanje mira, ravnoteže, individualnosti i čvrste svrhe, te da sve

više razvijamo svijest o tome da smo u suštini Božanskog podrijetla, djeca Tvorca, i time da u nama postoji, ako smo voljni to razviti, a vremenom ćemo zasigurno morati, moć da dostignemo savršenstvo. Ova stvarnost mora rasti u nama sve dok ne postane najistaknutija značajka našeg postojanja. Moramo uporno usavršavati stanje mira, zamišljajući naš um kao jezero koje uvijek mora biti mirno, bez valova, ili čak žuborenja, koji bi mogli uznemiriti njegov mir. Moramo postupno razvijati ovo stanje mira sve dok nikakav događaj u životu, nikakve okolnosti, ni drugi ljudi, pod nikakvim uvjetima, ne mogu uzburkati površinu tog jezera, niti potaknuti u nama bilo kakve osjećaje razdražljivosti, depresije ili sumnje. Može nam pomoći da svakog dana izdvojimo malo vremena za razmišljanje o ljepoti mira i korisnosti smirenosti, te da shvatimo da ni brigom ni užurbanošću nećemo postići mnogo, već ćemo smirenim i tihim mislima i djelima postati mnogo efikasniji u svemu što poduzimamo. Uskladiti svoje djelovanje u ovom životu sa željama vlastite Duše i održati takvo stanje mira koje ni iskušenja ni nemiri u svijetu ne mogu poremetiti zaista je veliko dostignuće te nam donosi Mir koji nadilazi razum. Iako nam se na prvi pogled može činiti da je ovo moguće samo u snovima, ustvari, ako smo strpljivi i ustrajni, to je nadohvat ruke svima nama.

Ne traži se od svih nas da budemo sveci, mučenici ili znameniti ljudi. Većini nas su dodijeljene manje upadljive uloge. No, od svih se nas očekuje da spoznamo radost i izazov života te da s veseljem ispunimo određenu zadaću koju nam je dodijelilo naše Božansko.

Za one koji su bolesni, smiren um i usklađenost s Dušom predstavljaju najveću pomoć u oporavku. U budućnosti će medicina i njega bolesnika obratiti

mного više pažnje razvoju toga kod svakog pacijenta, nego što to mi danas radimo. Danas, kada smo sposobni procijeniti napredak u pojedinom slučaju isključivo materijalističkim znanstvenim metodama, razmišljamo samo o čestom mjerenju temperature i brojnim drugim postupcima, koji više ometaju nego što pomažu da se tijelo i um odmire u miru i relaksiraju, a što je ključno za oporavak. Nema sumnje da, kada bismo kod prvih znakova neke manje ozbiljne bolesti, mogli izdvojiti nekoliko sati potpune relaksacije kako bismo bili usklađeni s našim Višim Ja, bolest bi nestala. U takvim trenucima trebamo dovesti k sebi djelić te mirnoće, kao što je simbolizirano dolaskom Krista na brod tijekom oluje na Galilejskom jezeru, kada je naredio oluji: „Miruj, budi mirna.“

Naš pogled na život ovisi o povezanosti naše osobnosti s Dušom. Što je jača ta veza, to su veći ravnoteža i mir, i to će jasnije sijati svjetlo Istine i to će jače biti zračenje sreće iz viših svjetova. To će nas činiti čvrstima i neustrašivima pred poteškoćama i užasima ovog svijeta jer ćemo biti utemeljeni u Vječnoj Istini Dobrote. Poznavanje Istine također nam daje sigurnost da su svi događaji, koliko god se tragičnima činili, samo privremena faza u razvoju čovjeka, te da je čak i bolest sama po sebi korisna i djeluje prema određenim zakonitostima koje rade za naše najviše dobro i potiču nas kontinuirano da težimo savršenstvu. One koji posjeduju ovo znanje nemoguće je poremetiti, rastužiti ili zastrašiti onim događajima koji za druge predstavljaju ogroman teret, te sva nesigurnost, strah i očaj za njih zauvijek nestaju. Ako možemo zadržati trajno zajedništvo s našom Dušom, našim Nebeskim Ocem, tada svijet za nas postaje mjesto radosti, gdje nas nikakvi štetni utjecaji ne mogu dotaknuti.

Nije nam dopušteno sagledati veličinu Božanskog u nama, niti spoznati snagu naše sudbine i veličanstvene budućnosti koja je pred nama, jer, da nam je to dopušteno život ne bi bio iskušenje i ne bi zahtijevao od nas nikakav trud, te ne bismo mogli vrednovati naša postignuća. Naša je vrlina što većinom nismo svjesni ovih velikih stvari, a usprkos tome imamo vjeru i hrabrost da živimo dobro i savladamo poteškoće ovozemaljskog života. Možemo, međutim, u zajedništvu s našim Višim Ja, održavati tu ravnotežu koja nam omogućava da nadvladamo sve ovozemaljske prepreke i nastavimo koračati po tom putu koji će dovesti do ispunjenja naše sudbine, ne obazirući se na utjecaje koji bi nas mogli skrenuti s tog puta.

Sljedeći je korak da razvijemo individualnost i oslobodimo se svih ovozemaljskih utjecaja kako bismo mogli izvršavati naloge naše vlastite Duše te kako bismo, neometani okolnostima ili drugim ljudima, mogli postati svoji vlastiti gospodari, koji sami upravljaju svojim brodom kroz nemirno more života, bez da ikada napustimo kormilo ispravnosti i bez da ikada prepustimo upravljanje brodom nekom drugom. Moramo steći svoju slobodu apsolutno i potpuno kako bi sve što radimo, svako naše djelovanje – i svaka naša misao – potjecali od nas, što nam omogućava da živimo i dajemo slobodno, na naš vlastiti način, i isključivo na naš vlastiti način.

Naša najveća poteškoća na tom putu može biti povezana s onima koji su nam najbliži u ovo vrijeme kada su strah od usvojenih pravila ponašanja i lažni osjećaj dužnosti strašno razvijeni. No, mi moramo postati hrabriji, što je za većinu nas dovoljno da se možemo suočiti s naoko velikim stvarima u životu, no što još nije dovoljno za naša intimnija iskušenja. Moramo objektivno razlučiti što je dobro, a što loše, i

djelovati bez straha u prisutnosti rođaka ili prijatelja. Koliko je veliki broj nas koji smo heroji u vanjskom svijetu, a kukavice kod kuće! Koliko god suptilna bila sredstva koja nas sprečavaju da ispunimo našu Sudbinu, poput lažne ljubavi i privrženosti ili lažnog osjećaja dužnosti, sve su to metode kojima nas porobljavaju i čine zatvorenicima tuđih želja i očekivanja, i sve ih moramo nemilosrdno ukloniti. Moramo slušati samo glas naše Duše, i samo taj glas, ako želimo ispuniti svoju dužnost i ako želimo da nas pri tome ne ometaju oni koji su oko nas. Osobnost se mora razviti do svojeg maksimuma i moramo naučiti koračati kroz život oslanjajući se samo na svoju vlastitu Dušu kao vodilju i pomoć, da zgrabimo svoju slobodu s obje ruke, i da krenemo u svijet kako bismo stekli svaku moguću česticu znanja i iskustva.

U isto vrijeme moramo paziti da i drugima dopustimo njihovu slobodu, da ne očekujemo ništa od drugih, već naprotiv, da uvijek budemo spremni pružiti ruku i povući druge prema gore u trenucima njihovih poteškoća. Na taj način svaka osoba koju sretnemo u životu, bilo da je to naša majka, supružnik, dijete, stranac ili prijatelj, postaje naš suputnik, i svako od njih može biti na višoj ili nižoj razini duhovnog razvoja od nas. No, svi smo mi članovi istog bratstva i dio velike zajednice na istom putovanju i s istim veličanstvenim ciljem na vidiku.

Moramo biti postojani u odluci da pobijedimo i odlučni da osvojimo vrh planine te ne smijemo žaliti niti na trenutak zbog onih trenutaka kada smo se poskliznuli na tom putu. Ni jedan veliki uspon nije postignut bez pogrešaka i padova, i njih treba promatrati kao iskustvo koje će nam pomoći da se manje spotičemo u budućnosti. Ne smijemo očajavati ni na trenutak zbog prošlih pogrešaka. One su prošle i završene, a znanje koje smo na taj način stekli

pomoći će nam da izbjegnemo ponavljanje tih pogrešaka. Moramo čvrsto ići naprijed i dalje, bez žaljenja i bez osvrtnja, jer je prošlost, čak i prošli sat, iza nas, a veličanstvena budućnost sa svojom zasljepljujućom svjetlošću je pred nama. Svi strahovi moraju biti otklonjeni i oni nikada ne bi trebali postojati u ljudskom umu; oni jedino mogu postojati kada izgubimo s vidika naše Božansko u nama. To nam treba biti strano jer smo mi, kao Sinovi Tvorca i Iskre Božanskog Života, nepobjedivi, neuništivi i neosvojivi. Bolest je naočigled okrutna jer predstavlja kaznu za pogrešne misli i djela koja rezultiraju okrutnošću prema drugima. Otuda neophodnost da u našoj prirodi razvijemo ljubav i zajedništvo, koliko god je to moguće, jer će to u budućnosti učiniti nemogućim nastanak okrutnosti.

Razvoj ljubavi nas vodi do ostvarenja Jedinstva i istine da je svako od nas dio Jedne Velike Kreacije.

Uzrok svih naših problema je naše ja i otuđenost, a to nestaje čim Ljubav i svijest o velikom Jedinstvu postanu dio naše osobnosti. Svemir je Božja kreacija. Njegovim se nastankom Bog ponovo rađa. Na njegovom je kraju sve razvijeniji Bog. Isto je i s čovjekom – njegovo tijelo predstavlja njegovo utjelovljenje, objektivnu manifestaciju njegove unutrašnje prirode. On je odraz samog sebe, materijalizacija osobina njegove svijesti.

U našoj zapadnoj civilizaciji postoji veliki primjer – Kristovo veliko savršenstvo i njegova učenja trebaju nas voditi. On djeluje za nas kao Posrednik između naše osobnosti i Duše. Njegova misija na zemlji je bila da nas nauči kako možemo postići usklađenost i zajedništvo s našim Višim Ja, s Našim Ocem na Nebesima, a samim time postići savršenstvo u skladu s Voljom Velikog Tvorca svega.

To su nas također učili Buda i ostali veliki Učitelji koji su dolazili na zemlju s vremena na vrijeme kako bi pokazali ljudima način na koji mogu postići savršenstvo. Ne postoji prečica za čovječanstvo. Istina se mora prihvatiti i čovjek se mora ujediniti s beskonačnom ljubavi svog Tvorca.

I tako, moja braćo i sestre, krenite prema veličanstvenom sjaju spoznaje Božanskog u vama, te ozbiljno i ustrajno krenite raditi na tome da se pridružite Velikom Planu u kojem ste sretni i širite sreću, te se ujedinite s velikim Bijelim Bratstvom³ čije se postojanje sastoji od toga da se pokorava Božjim željama i koje s velikom radošću služi svojoj mlađoj braći.

³ Vidi *Predgovor*, str. 4.

Za više informacija o dr. Bachu i njegovom radu...
Za upute o samostalnom odabiru Bachovih esencija...
Za preporuke knjiga...
Za pomoć pri odabiru esencija...
Za kontakt s educiranim praktičarima...
Za edukaciju...
Za besplatno preuzimanje dokumenata...
Za interaktivni forum...
Za mišljenja i komentare...
Za biltene...
Za poveznice prema informacijama na mnogim jezicima...

www.bachcentre.com

